

godt at faa dem; hvorimod at stille dem i en nøjere Forbindelse med mulige Forligsforhandlinger kan der dog ikke godt være Tale om. Noget helt andet — det vil jeg gentage, fordi det er min Hovedbetragtning — noget helt andet er det med Udvidelsen af Artilleri og Ingeniørkorpsen: den Udvidelse, der gør det muligt, at den Fæstning, som nu er bygget, ogsaa kan bruges fuldt ud i Krigstid, den Udvidelse tillader jeg mig at betegne som absolut nødvendig. Jeg tillader mig at tro, at der kun vilde have været ringe Mening i at bygge Fæstningen, hvis man ikke skaffede den nødvendige Besætning og det nødvendige Befalingsmandstab til Fæstningen, for at Fæstningen kan bruges fuldt ud. Derfor er det, at jeg mener, det burde i alt Fald være saa, at der fra Højres Side maa stilles bestemt Fordring op om, at denne Sag, naar vi dog en Gang skulle til at forhandle om politisk Forlig, kommer med ind under Forhandling og da ogsaa gennemføres paa en saadan Maade, som Forsvarssagen virkelig fuldt ud kan være tjent med. Hvad der gælder om Udvidelse af Artilleri og Ingeniørkorps, turde vel gælde i lignende Grad med Hensyn til Udvidelse af Flaadens Kammer for Marine-ministeriets Vedkommende, idet det ogsaa der, som jeg forleden gjorde opmærksom paa, ikke nytter noget at have Skibe liggende i Kjøbenhavns Havn, naar vi i Tilfælde af Krig ikke kunne faa dem udrustede.

Bøffen: De forholdsvis korte Udtalelser af mere almindelig politisk Natur, som jeg tillod mig at fremsætte ved denne Forhandlings Begyndelse, have givet Anledning til enkelte Svar fra forfæstlig Side, som jeg kun skal gøre et Par Bemærkninger om, idet det ikke er min Hensigt at forfølge denne Sag yderligere. Jeg skal i alt væsentlig se bort fra de Udtalelser, som for en stor Del hero paa Misforstaelser, hvad enten de nu ere tilfældige eller ikke, af mine Udtalelser. Jeg skal f. Eks. gøre opmærksom paa, at flere have ment, at jeg skulde have betegnet det foreliggende Finanslovsforslag som et Fredsforslag. Mine Ord ere, at dette Forslag er betegnet fra flere Sider som et Fredsforslag; som saadant kunde jeg ikke opfatte det, og det forklarede jeg saa videre. Jeg skal altsaa se bort fra disse Udtalelser — den ærede Finansminister har ikke indladt sig paa disse Betragtninger — jeg skal ikke bebrejde ham det, han udtalte derom, kun dette, at hvis vi ikke naaede til en Overenskomst i Mar., var det ikke det foreliggende Finanslovsforslags Skyld. Den ærede Minister har derved enten sagt for

lidt eller for meget. Har han dermed ment, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag ikke er optaget ny Stridspunkter, saa har han utvivlsomt Ret, og det er det samme, som jeg udtalte. Men hvis den højtærede Finansminister har ment, at det foreliggende Finanslovsforslag for øvrigt ikke indeholdt Grunde til, at en Overenskomst ikke skulde kunne naas, saa har han utvivlsomt sagt for meget, thi den højtærede Finansminister kender jo saare vel de Punkter, hvorom den hele Strid nu har drejet sig i adskillige Mar. Det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) var den, der kom dybest ind paa disse Spørgsmaal, og hans Udtalelser bleve jo hørte med megen Opmærksomhed. Det ærede Medlem betegnede nu i Dag sine Udtalelser som en ganske bestfærdig Henstilling fra et enkelt Medlem. Jeg vil derom kun sige, det ærede Medlems Udtalelser fremkomme i Reglen ikke i en saadan Stikelse, at de just egne sig til at betegnes som bestfærdige Henstillinger, og jeg vil tillige gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at den Stilling, han tidligere har indtaget, naturlig gør, at man tillægger hans Ord en særegen Vægt. Der har været noget vist, om jeg saa tør sige, tvetydigt i det ærede Medlems Stilling, thi man har jo ikke været ganske paa det rene med, om det ærede Medlem ikke var som en Slags Udligger fra Ministeriet og altsaa direkte eller indirekte kunde ventes at tale paa Regeringens Vegne. Den Forhandling, vi nu have haft, har imidlertid vistnok væsentlig bidraget til at bringe nogen Klarhed over dette lidt dunkle Forhold, thi jeg betragter den Udtalelse, der er falden fra den meget ærede Krigsminister som en Udtalelse paa Regeringens Vegne, og den var jo et forholdsvis ret bestemt Dementi over for de Opfattelser, der have været tilbøjelige til at lægge noget mere i det ærede Medlem fra Storeheddinges Udtalelser end i de Udtalelser, der kunne falde fra et enkelt Medlem, der gør sine Henstillinger. Naar jeg altsaa nu betragter det ærede Medlems Udtalelser som Enkelmands Henstillinger, saa skulde jeg saa gerne have indladt mig paa en yderligere Forhandling med det ærede Medlem ogsaa derom, hvis jeg overhovedet havde ment og antaget, at Tidspunktet var kommet til, at vi med nogen Udsetelse til et forsvarligt Resultat kunde optage disse Forhandlinger, men som jeg udtalte den første Dag, har jeg i dette Øjeblik den Mening, at Opfattelsen fra disse Sider ikke er naaet saa vidt, at vi kunne vente, at der vil komme nogen Frugt af en saadan Forhandling, og jeg skal straks sige, at det